

Ik schrijf, ik schrijf zelfs veel. Als columnist voor een supportersvereniging en voor een gemeentelijk informatieblad kan ik mijn gedachten op een ludieke manier aan het papier toevertrouwen, waarbij ik steeds uitga van positiviteit. Ik heb twee kinderboeken geschreven en een biografie van een te vroeg overleden Alpe d'Huez die als voorbeeld voor velen heeft gediend. Daarnaast houd ik diverse blogs bij en ben ik geprikkeld om mijn persoonlijke- en privébesognes neer te pennen. Schrijven heeft mij rust, het brengt mij overzicht en als mijn gedachten geschreven zijn, kan ik het loslaten en, indien nodig, later terugpakken.

Laatst ontdekte ik, tijdens het uitlaten van mijn kleine kameraad, bij een wegmonument van een verongelukt kind een bloemetje staan. Hoe vaak was ik hier al langs gelopen? Dagelijks zeker één á twee keer. Maar nu viel het me pas echt op. Ik schreef een column in het plaatselijke infoblad hierover en kreeg vele reacties, waarvan een van de ouders van het kind. Het bleek hun dochter te zijn die op een mistige ochtend door een noodlottige samenloop van omstandigheden om het leven was gekomen. De ouders nodigden mij uit voor een bezoek en daar ben ik op ingegaan, niet wetende wat ik kon verwachten. Afgelopen maandag heeft dat bezoek plaatsgevonden.

Ik werd verwelkomd door de vader. In de huiskamer zat moeders klaar met de koffie en een koekje. Ik kan niet zeggen dat er een bepaalde spanning hing. Deze mensen wilden gewoon hun verhaal vertellen. Nadat ik me had voorgesteld en er enkele wetenswaardigheden en achtergronden werden uitgewisseld nam de vader enkele plakboeken ter hand en liet foto's zien. Er ontstond een gesprek over hun dochter en ik kon, zeker bij de vader, de pijn en het gemis bijna lijfelijk voelen. Hij kon zijn tranen maar moeilijk binnen houden en ook ik voelde een prikkeling achter mijn oogleden, helemaal toen een foto van dochterlief werd getoond: een frisse, jonge meid van amper vijftien jaar oud, in de bloei van haar leven, van het ene op het andere moment weggerukt uit dit leven.

Als ouder ga je ervan uit dat je kinderen jou naar je graf brengen en niet omgekeerd. Als leerkracht heb ik het vaker meegemaakt dat kinderen voortijdig overleden, hetzij door een ziekte, hetzij door een andere oorzaak. Steeds is het verschrikkelijk om mee te maken. Mijn empathisch gevoel gaat met me op de loop en ik kan lijfelijk het verdriet ervaren. Ik heb dan ook de neiging om de mensen met alles wat ik mijn macht ligt bij te staan en taken van hen over te nemen. Ik wil als het ware het verdriet van hen overnemen. Tevens komen dan regelmatig mijn eigen verdrietjes boven. Zeker als het gaat om de dingen die ik met mijn eigen kinderen heb meegemaakt en ervaren. Niet dat het hier gaat om overlijden maar laat ik het zo zeggen: ieder huisje heeft zijn kruisje.

Als HSP zijn we in staat het verdriet (en ook de vreugde) van een ander te zien, te herkennen en er op in te springen. We moeten er op bedacht zijn hier goed mee om te gaan om het een eigen plekje te geven. Voor mij werkt het dus goed om te schrijven en daarmee mijn gedachten te ordenen en te herordenen. De spiegel aan papier toe te vertrouwen.

In het geval van het genoemde kind heb ik tevens haar graf op de begraafplaats bezocht dat vlakbij haar ouderlijk huis ligt. Voor mij was dat ook een moment van rust en reflectie.

Website: <http://www.groeienbloeien.nl/HSP-Blogs-Roland/>

reacties: info@groeienbloeien.nl